

[Birthe Rønn Hornbech]

verdens fattigdom kan vi ikke klare over asylpolitikken.

Det er et dilemma, at vor asylprocedure bruges af så mange, som ikke er berettigede til asyl. Det tager ressourcerne fra de allerdårligst stillede, som aldrig når frem til Danmark. Derfor mener vi også, at den væsentlige indsats i dansk flygtningepolitik bør ske i flygtningenes hjemland eller nærområde og i samarbejde med FN. På den måde kan man jo for de samme midler hjælpe mange flere.

Flygtninge, der nødvendigvis skal have ly i den rige del af verden, bør i højere grad inviteres i samråd med FN. Jeg vil gerne spørge statsministeren: Hvad har man for eksempel gjort for at hjælpe flere jugoslaver på stedet eller i et område nærmere Jugoslavien? Jeg ved godt, at det er vanskeligt. Men er statsministeren ikke enig med mig i, at vi kunne hjælpe mange flere for de samme midler? Har vi gjort nok dernede på stedet for at hjælpe flere for de samme ressourcer?

Vi er i det hele taget i Venstre meget optaget af ressourceudnyttelsen, også i asylsagsbehandlingen, idet vi også dér kunne hjælpe flere virkelig nødstedte, hvis vi i højere grad fik *dem* ud af systemet på kort tid, som slet ikke skal have asyl.

Er statsministeren ikke enig med mig i, at det ville være at skærpe den humanitære profil, og er det ikke netop det, vi kunne blive enige om?

Avisoverskrifterne om kriminelle udlændinge er belastende for indstillingen til udlændinge. Det er vigtigt, at der hurtigt skrives ind, og at denne indskriden er synlig. Jeg vil i den forbindelse gerne spørge – det er nok justitsministeren – hvad der egentlig blev af den statistik over kriminelle udlændinge, vi talte om tidligere på året. Kunne vi ikke snart få de tal på bordet, så vi bliver fri for flere gætterier og myter? Det er jo ødelæggende både for debatten og for en målrettet kriminalpræventiv indsats. Hvorfor nøler regeringen i denne sag? Lad os nu få tallene på bordet!

I en tid, hvor mange føler, at der spares på behandlingen af syge og gamle, er det ikke uventet, at befolkningens opmærksomhed vendes mod de ressourcer, der anvendes på udlændinge. Vi må i Folketinget ikke undervurdere det folkelige problem, udlændingene udgør. Det er vigtigt, at danskerne ikke føler, at de bliver tilsidesat i deres eget land.

Jeg vil dog gerne understrege, at dette med at koble problemet med de gamle og de syge sammen med spørgsmålet om en flygtningepolitik – således som Fremskridtspartiet forsøger i dag med denne forespørgsel – er at spille samfundsgrupper ud imod hinanden. Det vil vi ganske enkelt ikke være med til. Alene af den grund stemmer vi imod Fremskridtspartiets dagsorden.

I udlændingedebatten er spørgsmålet: Skal vi hjælpe flygtninge og krigsramte? Ja eller nej? Og det mener vi i Venstre ud fra ganske almindelige humanitære betragtninger om, at den stærke hjælper den svage, at vi skal.

Der falder af og til i den politiske debat bemærkninger om, at udlændingepolitikken endelig ikke må blive en del af den kommunale valgkamp. Jamen befolkningen har da til enhver tid krav på at få besvaret deres spørgsmål, så de ved, hvilke politikere de skal stemme på. I Venstre overlader vi trygt den kommunale valgkamp til kommunerne.

For Venstre er målet, at udlændingepolitikken en dag kan diskuteres lige så selvfølgelig i enhver valgkamp som alle mulige andre emner. I Venstre har vi holdt den debat i kog i årevis, og det bliver vi ved med. Vi mener faktisk, at åbenhed i debatten er det bedste værn mod tabuer, myter og ikke mindst fremmedhad.

Og vi ved jo, at der i denne valgkamp opstiller grupper med racistisk formål. Der er al mulig grund til, at alle demokratiske partier tager afstand fra den slags, ikke mindst i den kommunale valgkamp.

Ingen vil vel påstå, at normale danskere er racister, men i et demokrati har vi alle et ansvar for, at yderliggående kræfter ikke får for let spil. Vi må sige fra over for og lægge afstand til grupper, der udsætter udlændinge for en nedværdigende behandling, og lægge afstand til enhver form for vold.

Oplysning til danskerne om udlændinge er vigtig, men det er også vigtigt, at udlændingene bliver orienteret om, hvem vi er, og hvad vi forventer af dem. Udlændingene må lære at acceptere danskernes friskud og rapkæftethed uden at tro, at det er diskrimination. De skal lære, at folk i uniform ikke er fjender. De skal lære om os. Og lokalbefolkningen kan og vil ofte gerne hjælpe med. Men det kræver, at danskerne aldrig føler, at beslutningerne træffes hen over hovedet på dem.